

Nr. de înregistrare la Biroul parlamentar

Către Biroul domnului / doamnei parlamentar.....

Subsemnatul Elisabeth Dudau, domiciliat în Germania, fost deținut politic și victimă a regimului totalitar comunist / urmaș, formulez prezenta:

PETIȚIE

Solicitând, în temeiul art. 147 alin. 1 din Constituție și a prevederilor punctului 6 din Decizia nr. 1358/21 octombrie 2010 a Curții Constituționale (publicată în Monitorul Oficial nr. 761 din 15. 11. 2010), să dispuneți măsurile legale în vederea înregistrării și dezbaterii în regim de urgență, în termenul constituțional de 45 de zile, a PROIECTULUI „LEGII PRIVIND INSTITUIREA UNUI REGIM JURIDIC DISTINCT ȘI TEMEINIC FUNDAMENTAT PENTRU CATEGORIILE DIFERITE DE DREPTURI BĂNEȘTI CUVENITE VICTIMELOR REGIMULUI TOTALITAR COMUNIST”.

Vă aduc la cunoștință că România a rămas singurul stat fost comunist, membru al Consiliului Europei și al U.E., în care victimelor regimului totalitar comunist li se refuză acordarea de compensații bănești pentru prejudiciile morale suferite în timpul regimului totalitar.

Acest refuz se materializează într-un tertip și o malversațiune legislativă, constând în următoarele etape:

1. adoptarea Legii nr. 221/2009 și clamarea faptului că în România se respectă drepturile omului, Rezoluția nr. 1096 din 1996 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei (privind „Măsurile de eliminare a moștenirii fostelor sisteme totalitare comuniste”) și Declarația asupra Principiilor de Bază ale Justiției privind Victimele Infracțiunilor și ale Abuzului de Putere, adoptată de Adunarea Generală a O.N.U. prin Rezoluția nr. 40/34 din 29 noiembrie 1985, deoarece se acordă prin lege despăgubiri pentru prejudiciile morale suferite de victime;
2. introducerea, în „Expunerea de motive a Legii nr. 221/2009” și în prevederile art. 5 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 221/2009, a unui „cal troian” sau „viciu”, constând într-o gravă eroare de tehnică legislativă, viciată de o neconstituționalitate previzibilă, reprezentată prin introducerea unei norme de trimitere greșite, imprecise, incoerente și inadmisibile la Decretul – Lege nr. 118/1990 (și, implicit, la „indemnizația” prevăzută de art. 4 și art. 5 din acest decret);
3. trimiterea imprecisă și incoerentă la Decretul – Lege nr. 118/1990 este fundamental eronată, legislativ, deoarece „indemnizația lunară” prevăzută de Decretul – Lege nr. 118/1990 constituie exclusiv un drept de securitate socială (fiind calificat juridic ca atare în toate tratatele de Dreptul securității sociale), deoarece se acordă prin decizie a direcției județene de specialitate a Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, se suportă de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale. În prezent, acest drept de securitate socială se plătește de Casele județene de Pensii. Și în practica judiciară, indemnizația lunară prevăzută de Decretul – Lege nr. 118/1990 este calificat ca un drept de securitate socială (de exemplu, Decizia nr. 3037/2005 a Î.C.C.J.). Deci, acest drept de protecție socială nu are nicio legătură cu despăgubirile pentru prejudiciile morale, care se plătesc de Ministerul Finanțelor Publice, din fondurile pentru despăgubirile civile acordate prin hotărâri judecătorești;
4. efectul erorii de tehnică legislativă este că, datorită normei de trimitere, se subînțelege că „indemnizația” prevăzută de Decretul – Lege nr. 118/1990 ar fi devenit tot o „despăgubire pentru prejudicii morale”, la fel ca despăgubirea prevăzută de Legea nr. 221/2009. Deci, ar exista două reglementări (Decretul – Lege nr. 118/1990 și Legea nr. 221/2009) cu același scop, ceea ce este neconstituțional;
5. în urma obținerii artificiale și voite a neconstituționalității art. 5 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 221/2009, se refuză adoptarea unei legi care să înlăture eroarea de tehnică legislativă prin separarea regimul juridic al „indemnizației” prevăzute de Decretul – Lege nr. 118/1990 de cel al despăgubirii pentru prejudicii morale” reglementate de Legea nr. 221/2009, dezinformându-se opinia publică că în România nu ar fi constituțională acordarea de compensații bănești pentru daunele morale suferite de victimelor regimului totalitar comunist.

Astfel, victimelor regimului totalitar comunist le este grosolan încălcat dreptul la compensații bănești pentru prejudiciile morale, garantate de actele internaționale, sub pretextul incredibil și inadmisibil că beneficiază de un drept de securitate socială, a cărui natură juridică este pervertită printr-o eroare de tehnică legislativă.

Urmează să mă adresez și forurilor internaționale de apărare a drepturilor omului, în vederea reluării monitorizării României.

Anexez PROIECTULUI „LEGII PRIVIND INSTITUIREA UNUI REGIM JURIDIC DISTINCT ȘI TEMEINIC FUNDAMENTAT PENTRU CATEGORIILE DIFERITE DE DREPTURI BĂNEȘTI CUVENITE VICTIMELOR REGIMULUI TOTALITAR COMUNIST”.

Cu respect,

Elisabeth Dudau

EXPUNERE DE MOTIVE A PROIECTULUI „LEGII PRIVIND INSTITUIREA UNUI REGIM JURIDIC DISTINCT ȘI TEMEINIC FUNDAMENTAT PENTRU CATEGORIILE DIFERITE DE DREPTURI BĂNEȘTI CUVENITE VICTIMELOR REGIMULUI TOTALITAR COMUNIST”

1. Necesitatea urgentă a adoptării proiectului de lege

Prin Decizia nr. 1358/21 octombrie 2010 (publicată în Monitorul Oficial nr. 761 din 15. 11. 2010), Curtea Constituțională a declarat neconstituționale prevederile art. 5 alin. 1 lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, solicitând Parlamentului să respecte decizia și să pună în acord aceste prevederi cu dispozițiile Constituției, în termenul de 45 de zile prevăzut de art. 147 alin. 1 din Constituție.

Parlamentul este chemat să adopte în regim de urgență, conform art. 76 alin. 3 din Constituție, în termenul de 45 de zile, o lege prin care să pună în acord prevederile Legii nr. 221/2009 cu cele ale Legii fundamentale.

Această procedură de urgență se impune în semn de respect și pentru asigurarea reparațiilor cuvenite victimelor regimului totalitar comunist, cu respectarea Rezoluției nr. 1096 din 1996 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, privind „Măsurile de eliminare a moștenirii fostelor sisteme totalitare comuniste” și Declarației asupra Principiilor de Bază ale Justiției privind Victimele Infracțiunilor și ale Abuzului de Putere, adoptată de Adunarea Generală a O.N.U. prin Rezoluția nr. 40/34 din 29 noiembrie 1985. Aceste acte internaționale solicită statelor să asigure victimelor reparații care nu pot fi mai mici decât ale celor condamnați pe nedrept, respectiv să trateze cu compasiune și respect victimele, cărora trebuie să li se garanteze dreptul la acces la mecanismele de justiție prompte și neîntârziate, pentru prejudiciile pe care le-au suferit. În prezent, mai există foarte puțini supraviețuitori dintre victimele persecuțiilor regimului totalitar comunist, iar aceștia au o vârstă înaintată, astfel încât orice tergiversare a procedurii legislative va atrage rămânerea fără finalitate a legii, încălcându-se actele normative internaționale și art. 147 alin. 1 din Constituție.

2. Cauza declarării neconstituționale a prevederile art. 5 alin. 1 lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009

Această cauză este reprezentată de o eroare de tehnică legislativă, constând în aceea că în „Expunerea de motive a Legii nr. 221/2009” și în prevederile art. 5 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 221/2009, se face trimitere în mod greșit, imprecis și incoerent, la Decretul – Lege nr. 118/1990 și, implicit, la indemnizația prevăzută de art. 4 și art. 5 din acesta.

Astfel, s-a creat, în mod aparent și artificial, un „paralelism de reglementare”, ce a determinat Curtea Constituțională să poată aprecia că s-ar înțelege că și „indemnizația” prevăzută de Decretul – Lege nr. 118/1990 ar fi o „despăgubire pentru prejudicii morale”, la fel ca despăgubirea prevăzută de Legea nr. 221/2009. Deci, ar exista două reglementări (Decretul – Lege nr. 118/1990 și Legea nr. 221/2009) cu același scop.

În realitate, trimiterea imprecisă și incoerentă la Decretul – Lege nr. 118/1990 este fundamental eronată, atât legislativ, cât și doctrinar. „Indemnizația lunară” prevăzută de Decretul – Lege nr. 118/1990 constituie exclusiv un drept de securitate socială (fiind calificat juridic ca atare în toate tratatele de Dreptul securității sociale), deoarece se acordă prin decizie a direcției județene de specialitate a Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, se suportă de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale. În prezent, acest drept de securitate socială se plătește de Casele județene de Pensii. Și în practica judiciară, indemnizația lunară prevăzută de Decretul – Lege nr. 118/1990 este calificat ca un drept de securitate socială (de exemplu, Decizia nr. 3037/2005 a Î.C.C.J.).

Acest drept de protecție socială se acordă în scopul ocrotirii persoanelor persecutate politic de regimul comunist și a familiilor acestora, a nivelului de trai a acestora, deoarece, datorită persecuțiilor nedrepte, acestea au fost private de libertate, iar ulterior, au fost grav discriminate social și profesional, ceea ce a avut ca efect limitarea și restrângerea majoră a veniturilor acestora, timp îndelungat, în toată perioada comunistă. În plus, deținuții politici și cei cu domiciliu obligatoriu au depus muncă forțată perioade îndelungate, peste 16 ore pe zi, inclusiv noaptea, în condiții deosebit de grele (la Canal, în Delta, la minele de uraniu etc.), pentru care nu li s-a plătit nici un ban. În prezent, aceste persoane au o vârstă înaintată și nu mai pot recupera veniturile de care au fost văduviți timp îndelungat, motiv pentru care s-a impus protecția socială a acestora prin acordarea indemnizației, ca formă de compensare a prejudiciului material ireversibil suferit, sub aspectul veniturilor. Chiar și așa, de exemplu, veniturile din prezent ale unui fost condamnat politic (pensie plus indemnizația suplimentară prevăzută de Decretul – Lege nr. 118/1990) sunt cu mult mai mici decât o pensie de gardian de închisoare torționar, de ofițer de securitate torționar, de procuror acuzator politic sau de judecător ce a pronunțat condamnări politice. Atunci, unde este nedreptatea...

Deci, acest drept de protecție socială nu are nicio legătură cu prejudiciile morale.

De asemenea, Decretul – Lege nr. 118/1990 nu califică această indemnizație ca fiind o „despăgubire pentru daune morale” (noțiune studiată de Dreptul civil), și nici nu prevede că această indemnizație este plătită de Ministerul Finanțelor Publice din fondurile alocate pentru despăgubiri civile.

O astfel de calificare a unui drept de securitate socială ca fiind un drept de despăgubire pentru daune morale este și imposibilă, deoarece cele două noțiuni sunt distincte și inconfundabile, au un regim juridic și un fundament deosebit, aparțin unor ramuri de drept diferite. Indemnizația prevăzută de Decretul – Lege nr. 118/1990 ar fi oricum derizorie față de suferințele morale inimaginabile, sistematice, îndelungate și extrem de numeroase ale victimele persecuțiilor regimului totalitar comunist, iar negarea dreptului la compensații morale distincte este profund jignitoare și desconsideratoare la adresa acestora.

Este și imposibilă acordarea, „avant la lettre”, prin Decretul - Lege nr. 118/1990 de „despăgubiri pentru prejudiciile morale” cauzate datorită „condamnărilor cu caracter politic”, deoarece:

- acest decret nu prevede și nu definește „condamnărilor cu caracter politic”, și nici nu le anulează ca nedrepte. Abia prin Legea nr. 221/2009 s-au introdus asemenea reglementări;
- dreptul la acordarea de „despăgubiri pentru prejudiciile morale” cauzate datorită „condamnărilor cu caracter politic” se poate naște și poate fi instituit numai după ce respectivele condamnări au fost anulate prin lege ca nedrepte. Dacă o condamnare nu este anulată prin efectul legii, este inadmisibilă acordarea de „despăgubiri pentru prejudiciile morale” cauzate de respectiva condamnare, deoarece ea rămâne în ființă ca fiind dreaptă și legală, producând efecte ce exclud acordarea de daune morale pentru pronunțarea acesteia. Ori, numai Legea nr. 221/2009 a introdus asemenea reglementări de anulare a condamnărilor.

Acest paralelism de reglementare, rezultat în urma erorii de tehnică legislativă, se impune a fi eliminat de urgență, pentru restabilirea neștirbită a tuturor drepturilor victimelor regimului totalitar comunist.

3. Alte deficiențe de reglementare constatate de Curtea Constituțională

Prin Decizia nr. 1358/21 octombrie 2010, Curtea Constituțională a mai reținut și faptul că:

3.1. persoanele persecutate politic au avut de suferit atât din punct de vedere „moral”, cât și „social” (prin reducerea veniturilor salariale datorită ostracizării socio-profesionale).

Deci, se impune efectuarea unei distincții legislative între „compensațiile” pentru daunele morale și „despăgubirile” pentru prejudiciile materiale;

3.2. nu există o fundamentare temeinică, în „Expunerea de motive a Legii nr. 221/2009”, a acordării despăgubirilor pentru prejudiciile morale.

Din acest motiv, se impune:

- înlocuirea noțiunii de „despăgubire” cu cea de „compensație”, singura compatibilă cu mecanismul juridic al prejudiciilor morale;

- consemnarea expresă în lege a funcției principale compensatorii (de alinare a suferințelor morale) pe care o îndeplinesc compensațiile bănești pentru daunele morale acordate (a se vedea, I. Albu, V. Ursa , „Răspunderea civilă pentru daunele morale” , Cluj-Napoca Editura Dacia, 1979; I. Albu, în „Dreptul” nr. 8/1996,) și deosebirea acestei compensații patrimoniale față de măsurile legale nepatrimoniale, care au doar funcția de a oferi numai o satisfacție morală (precum anularea simbolică a condamnării deja executate sau recunoașterea calității onorifice de luptător în rezistența anticomunistă);

- precizarea expresă a fundamentului juridic al acordării de către stat a compensațiilor bănești pentru prejudiciile morale (statul își asumă răspunderea patrimonială pentru suferințele morale cauzate datorită pronunțării de către organele sale a unor condamnări cu caracter nedrept, politic, respectiv datorită unor măsuri administrative cu caracter abuziv, politic), concomitent cu recunoașterea expresă în lege a gravității deosebite a acestor suferințe morale cauzate de regimul totalitar;

3.3. prevederile privind acordarea de despăgubiri pentru prejudiciile morale, din Legea nr. 221/2009, sunt prea vagi, nu sunt precise, nu prevăd criteriul proporționalității despăgubirii cu gravitatea și numărul suferințelor, astfel încât dau naștere la interpretări și aplicări diferite din partea instanțelor de judecată.

Deci, având în vedere notorietatea tratamentelor inumane și a torturii aplicate în închisorile comuniste și cu ocazia măsurilor administrative, se impune cuantificarea compensațiilor bănești pentru daunele morale, pe criteriul numărului zilelor de detenție sau măsură administrativă. Pentru prejudiciile morale ulterioare, datorate statutului de condamnat politic, trebuie precizate expres criteriile legale de apreciere pe care instanțele vor fi obligate să le respecte, și anume: caracterul echitabil și proporționalitatea compensațiilor; nedepășirea unui cuantum rezonabil. Așa cum cer actele internaționale, trebuie recunoscut un tratament egal victimelor justiției totalitare comuniste cu persoanele cu privire la care, în prezent, se constată că au fost condamnate pe nedrept, respectiv au fost supuse la tratamente inumane, tortură și discriminare pe criterii politice. De asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție trebuie să asigure o aplicare unitară a Legii nr. 221/2009 pe calea recursului în casație (fiind imposibil ca cele 15 curți de apel diferite să realizeze acest lucru), concomitent cu introducerea unei proceduri de judecată speciale, extrem de rapide, cu dispensarea părților de a mai face dovada faptelor notorii.

4. Necesitatea respectării actelor internaționale incidente în materie

Rezoluția 1096 din 1996 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, privind „Măsurile de eliminare a moștenirii fostelor sisteme totalitare comuniste”, interzice limitarea despăgubirilor datorate victimelor justiției totalitare comuniste (foștii condamnați politici), și recunoaște expres regimul criminal de exterminare promovat de sistemul comunist totalitar.

Rezoluția 1481 din 2006 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei privind „Necesitatea condamnării internaționale a crimelor regimurilor comuniste totalitare” recunoaște expres același regim de exterminare a foștilor condamnați politici (infometare, deportări, tortură, munca forțată și alte forme de teroare fizică și psihică colective, persecuția, atacuri la libertatea de conștiință etc.).

Declarația asupra Principiilor de Bază ale Justiției privind Victimele Infracțiunilor și ale Abuzului de Putere, adoptată de Adunarea Generală a O.N.U. prin Rezoluția nr. 40/34 din 29 noiembrie 1985, cere statelor să faciliteze accesul la justiție și tratament echitabil a victimelor (deci inclusiv a foștilor deținuți politici din regimul totalitar supuși exterminării, relexor tratamente și torturii, care constituie crime împotriva umanității și abuzuri de putere) pentru a obține restituiri, reparații,

despăgubiri, compensații și asistență. Cităm textul privind comportamentul de care trebuie să dea dovadă statele: „Accesul la justiție și tratamentul echitabil. Victimele trebuie să fie tratate cu compasiune și respect pentru demnitatea lor. Ele au dreptul la acces la mecanismele de justiție și la căi de atac prompte, pentru prejudiciile pe care le-au suferit. Mecanismele judiciare și administrative trebuie să fie stabilite și consolidate în cazul în care este necesar pentru a permite victimelor să obțină compensații prin proceduri formale sau informale care sunt rapide, corecte, necostisitoare și accesibile”.

5. Notorietatea gravității deosebite a suferințelor morale ale victimelor regimului totalitar comunist

Prin Raportul final al Comisiei Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România (București, 2006), numită prin Decizia nr. 8/2006 a Președintelui României, sunt recunoscute următoarele aspecte :

a) cu privire la lezarea sănătății deținuților politici: „asistența medicală era iluzorie... Cele mai curențe afecțiuni se datorau subalimentației, care ducea la scăderea în greutate, topirea mușchilor, la slăbiciunea extremă, gingivite, căderea dinților, la boli de inimă, de ficat și rinichi, la afecțiuni intestinale și la ulcere. Sunt frecvente bolile pulmonare, de la bronșite, la angine, pleurezii, la numeroase cazuri de tuberculoză; nu lipsește nici tifosul exantematic, datorită păduchilor care colcăie peste tot; mulți suferă de tulburări psihice, nevroze, psihoze, coșmaruri, deliruri, insomnii, instabilitate psihică” (p. 237);

b) condițiile din penitenciare se caracterizau prin bestialitatea, cruzimea și incultura celor care o conduceau, care au instituit teroarea unui regim de reeducare bazat pe muncă grea și violență (p. 249 și 251). Deținuții politici erau ținuti în camere supraaglomerate, subalimentați, epuizați de muncă, terorizați de toanele și bătăile gardienilor și membrilor administrației penitenciare (p. 252). Au avut loc numeroase execuții (p. 252);

c) condițiile de detenție erau caracterizate de: deumanizarea, umilirea și batjocorirea deținuților, supunerea acestora la munci forțate istovitoare, regimul alimentar și sanitar fiind precar; teroarea fizică și psihică; violențele de limbaj și invalidități ale gardienilor; supunerea deținuților politici la permanente verificări neașteptate ale gardienilor; găsirea deținuților politici vinovați de încălcarea unor reguli scrise sau închipuite; punerea deținuților politici la izolator cu efectul gravelor dereglări ale sistemului nervos; percheziții corporale umilitoare; limbajul trivial, injurii, sudălmii adresate deținuților politici (p. 235). Închisoarea a devenit în România comunistă locul în care s-a petrecut eliminarea, reeducarea, torturarea, supravegherea și distrugerea fizică și psihică a tuturor care se opuneau, ar fi putut să se opună sau nu puteau accepta noua ordine politico-economico-socială dispusă de autoritățile comuniste (p. 232). Metodele uzuale de chinuire a deținuților politici cu ocazia anchetelor și în închisori sunt prezentate la p. 181-187, remarcându-se existența unui arsenal al terorii;

d) acțiunea de „reeducare” a foștilor deținuți politici, prin încălcarea gravă a libertății lor de conștiință consta în: obligarea lor la o autoculpabilizare prin „demişcări” ale faptelor dușmănoase regimului și la „autodemascări” ale valorilor lor interioare pentru ca apoi acestea să poată fi terfelite. Efectul urmărit și obținut era distrugerea și prăbușirea morală a deținuților politici (p. 162-163);

e) se implementa politica discriminatorie de cadre la adresa foștilor condamnați politici, care nu puteau scăpa de vigilența „cadriștilor” (responsabili cu politica de cadre din unitățile socialiste și autoritățile administrative) care aplicau cu mult zel în licee și universități, interdicția admiterii „dușmanilor poporului”, politică care era prevăzută periodic în hotărârile Comitetului Central al Partidului sau în instrucțiunile „numerus clausus” emise de Ministerul Învățământului. Urmărirea pe plan social (care se adăuga celei politice, de către Securitate) era aplicată și deținuților care și-au ispășit condamnarea și se întorceau într-un târziu acasă. Fiind continuu supravegheați de Securitate și ținuti în evidență de Miliție, aceștia erau readmiși în „câmpul muncii” doar în specialități și funcții inferioare celor de dinaintea arestării... le era interzisă continuarea școlii, încât erau constrânși să-și continue viața în alte profesii decât cele la care aspiraseră prin vocație. Facultățile umaniste (Litere, Istorie, Filozofie, Drept) erau inaccesibile chiar și rudelor deținuților politici (p. 216). Deci, comunismul a stălcit destine și a mutilat vieți prin „ura de clasă”, „lupta de clasă”, vigilența revoluționară, foștii deținuți politici fiind supuși unei represiuni criminale și unui genocid social, proclamat prin principiile „dictaturii proletariului” (p. 216);

f) În România, o trăsătură caracteristică a politicii regimului comunist față de populația supusă procesului de învățământ a fost aplicarea unei draconice selecții pe criterii politice și sociale. Ministerul Învățământului a limitat ponderea în școlile medii și a rezervat admiterea în învățământul superior doar la categoriile considerate „de origine sănătoasă”. Iar din categoria indezirabililor cărora li se bloca accesul la aceste nivele de educație erau și cei cu antecedente de condamnare politică (p. 484-488). Au fost adoptate o serie de acte normative discriminatorii la adresa acestora, precum „Directiva cu privire la măsurile necesare pentru îmbunătățirea compoziției de clasă a elevilor și studenților” aprobată de Biroul Politic al P.M.R. la 4 august 1952, Hotărârea C.C. al P.M.R. și al Consiliului de Miniștri „privind îmbunătățirea învățământului superior” din 1957 cu modificările și completările ulterioare etc. g) Deținuții politici care și-au executat pedeapsa erau supuși la domiciliu obligatoriu și restricții de circulație, conform Hotărârii Consiliului de Miniștri nr. 337/11 martie 1954 „cu privire la reeducarea foștilor condamnați contrarevoluționari” (p. 305). Aceste acțiuni au fost arbitrare, comițându-se grave abuzuri și ilegalități, împotriva cărora cei care le-au căzut victime nu se puteau plânge. Ele se aplicau fără a avea la bază acte normative (p. 308);

h) Securitatea a fost un instrument al terorismului de stat, mai ales împotriva foștilor deținuți politici, sub lozincă: „Câinilor, o moarte de câine!”. Aceasta a încălcat în mod flagrant și sistematic toate drepturile omului, folosind un arsenal al cruzimii

la adresa foștilor condamnați politici (p. 171-181). Securitatea a avut ca scop controlul total, urmărirea și represiunea foștilor deținuți politici și după eliberarea acestora din detenție (p. 383-396).

6. Necesitatea restabilirii urgente a demnității victimelor regimului totalitar comunist

Ca urmare a situației create prin publicarea Deciziei nr. 1358/21 octombrie 2010 a Curții Constituționale, împotriva victimelor regimului totalitar comunist s-a pornit o veritabilă „vânătoare de vrăjitoare”, o campanie de discreditare și înjosire, încercându-se să se militează fervent pentru acreditarea ideii aberante și absurde, vădit manipulatorie și cu rol de dezinformare, că aceștia s-ar fi îmbogățit deja de pe urma indemnizației derizorii prevăzute de Decretul – Lege nr. 118/1990 și că s-ar face o mare „nedreptate” și s-ar crea „noi nedreptăți” dacă s-ar acorda, prin Legea nr. 221/2009, victimelor compensații bănești pentru prejudiciile morale inimaginabile pe care le-au suferit.

Se pune întrebarea față de cine se raportează, prin comparație, aceste „noi nedreptăți”? La cei care au fost călăii victimelor: procurorii și judecătorii militari, care se bucură în prezent de pensii de serviciu exorbitante; torționarii și informatorii Securității, bine recompensați material de regimul comunist, care afișează astăzi o prosperitate suspectă, în timp ce victimele lor erau și rămân în continuare constrânse la mizerie materială? În realitate, situația victimelor din trecut poate fi raportată numai la persoanele cu privire la care, în prezent, se constată că au fost condamnate pe nedrept, au fost supuse la tratamente inumane, tortură și discriminare pe criterii politice, respectiv la un regim de exterminare și de genocid social.

După ce au fost supuși unei represiuni criminale în perioada comunistă, aceste victime sunt supuse în prezent, datorită unor tertipuri de tehnică legislativă artificiale și voit create greșit, urmate de dezinformare, la discreditare și oprobriu public, la fel ca în perioada totalitară, a cărei moștenire, Statul român întârzie nepermis să o înlăture, perpetuând-o și adâncind-o.

Prin presiunile extraordinare care se fac la adresa Parlamentului, pentru a păstra eroarea de tehnică legislativă (sanționată de Curtea Constituțională, constând în confundarea inadmisibilă a unui drept de securitate socială cu dreptul la compensații pentru prejudicii morale) și de a nu se acorda reale și efective compensații bănești pentru daunele morale suferite de victimele regimului totalitar comunist, se urmărește implicit **NEGAREA CRIMELOR COMUNISMULUI ȘI A STATUTULUI DE VICTIMĂ** a persoanelor persecutate politic de regimul totalitar comunist.

Această tentativă contravine concluziilor Raportului final al Comisiei Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România, potrivit căroră „a nega crimele comunismului este la fel de inacceptabil cu a nega pe cele ale fascismului” (p. 642).

Instanțele de judecată care au apucat să finalizeze dosare pe Legea nr. 221/2009, de acordare de compensații, au început să dezvăluie opiniei publice, prin hotărârile pronunțate, că victimele comunismului au fost supuse unui regim de exterminare în închisori și aresturile Securității, unei represiuni criminale și unui genocid social, care le-a mutilat viața după eliberarea din detenție. Persecuții crâncene și fapte abominabile ale torționarilor au început să iasă la iveală.

Tocmai pentru a opri aceste dezvăluiri cutremurătoare, grupuri de interese ale foștilor torționari și securiști, au reușit să obțină o tergiversare a procesului legislativ (pentru ca, între timp, cât mai multe victime să decedeze datorită vârstei) și o deturnare a acestuia către soluții legislative voit greșite (prin introducerea în Legea nr. 221/2009 a erori de tehnică legislativă, introducerea artificială și eronată a unor paralelisme de reglementare, confundarea unui drept de securitate socială cu un drept de despăgubire morală) care în mod previzibil să atragă neconstituționalitatea legii. Iar această neconstituționalitate (artificială și voit obținută) este mai apoi invocată ca pretext pentru a bloca sau tergiversa acordarea drepturilor cuvenite, dezinformându-se și opinia publică, în cel mai original stil totalitar.

Este foarte îngrijorător și derapajul inadmisibil al Curții Constituționale, care prin Decizia nr. 1358/21 octombrie 2010, în mod șocant, a comentat și a criticat hotărâri pronunțate în cauzele aflate încă pe rolul instanțelor judecătorești, care nu sunt soluționate irevocabil, în sensul că acestea ar fi pronunțat hotărâri de acordare a unor despăgubiri prin „aplicarea incoerentă”, „excesivă și nerezonabilă” a legii, ceea ce reprezintă un amestec grav și o presiune fără precedent asupra independenței puterii judecătorești. Verificarea modului de aplicare a legii, de către instanțele judecătorești, este de competența exclusivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar Curtea Constituțională are obligația de a se abține de la orice ingerințe sau critici cu privire la judecarea cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești, cu atât mai mult la folosirea de calificative care decredibilizează justiția. Curtea Constituțională nu aparține puterii judecătorești, nu are competența de a verifica legalitatea aplicării legii și nu se situează deasupra Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Este inadmisibil ca, într-un „stat de drept”, instanțele judecătorești, care încearcă să facă **DREPTATE** victimelor ororilor totalitarismului, să fie intimidare și discreditate, să se încerce să li se dicteze modul în care să aplice legea în defavoarea victimelor.

Nimic nu poate fi mai descalificator pentru un stat, care clamează că este „de drept și social”, „în care dreptatea este valoare supremă”, decât să tergiversare și culpabil acordarea compensațiilor cuvenite victimelor ororilor regimului comunist, până la dispariția din viață a acestor victime, care trec în lumea celor drepti acoperiți de batjocura, nepăsarea și desconsiderarea noului regim, pretins democratic, care acoperă și neagă astfel crimele trecutului, devenind complice moral la aceste.

Legislația românească în această materie trebuie să aibă ca reper cea dintr-un stat al U.E. cu o democrație consolidată și un standard real de respectare a drepturilor omului, cum este legislația complexă germană de acordare a unei multitudini de drepturi bănești pentru victimele comunismului din fosta RDG.

PROIECT DE LEGE PRIVIND INSTITUIREA UNUI REGIM JURIDIC DISTINCT ȘI TEMEINIC FUNDAMENTAT PENTRU CATEGORIILE DIFERITE DE DREPTURI BĂNEȘTI CUVENITE VICTIMELOR REGIMULUI TOTALITAR COMUNIST

Art. 1. (1) Statul român recunoaște că regimul totalitar comunist din România s-a făcut vinovat de crime imprescriptibile împotriva umanității, săvârșite împotriva cetățenilor români.

(2) Statul român recunoaște că persoanele, care au suferit condamnări cu caracter politic sau au făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, precum și membrii familiilor lor, sunt victime ale regimului totalitar comunist, și au fost supuse unui regim de exterminare programată, unei represiuni criminale și unui genocid social, așa cum s-a constatat prin Raportul final al Comisiei Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România.

(3) Negarea crimelor comunismului și a existenței victimelor regimului totalitar comunist este interzisă.

Art. 2. (1) Victimelor regimului totalitar comunist le sunt garantate în mod distinct și independent următoarele categorii de drepturi bănești: despăgubiri pentru prejudiciile materiale cauzate; compensații bănești pentru prejudiciile morale suferite; indemnizații de securitate socială și alte drepturi.

(2) Despăgubirile pentru prejudiciile materiale sunt destinate să repare prejudiciile materiale ale victimelor, fiind reglementate de art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009.

(3) Compensațiile bănești pentru prejudiciile morale sunt menite, în principal, să aline suferințele morale deosebite și de durată ale victimelor, iar, în plan secundar, să ofere o satisfacție morală acestora.

(4) Drepturile de securitate socială cuprind indemnizațiile lunare, gratuitățile la medicamente și asistență medicală, scutirile de la plata anumitor taxe și alte asemenea drepturi expres reglementate de lege în favoarea victimelor.

(5) Este interzisă diminuarea oricăror dintre aceste drepturi, pe considerentul exercitării lor concomitente, deoarece scopurile pentru care acestea au fost recunoscute sunt distincte.

Art. 3. (1) Statul își asumă răspunderea pentru prejudiciile morale cauzate prin condamnările cu caracter politic pronunțate de justiția statului totalitar comunist, în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, condamnări pe care le declară vădit nedrepte, recunoscând dreptul victimelor condamnărilor politice, precum și familiilor acestora, la compensații bănești pentru toate daunele morale cauzate datorită acestor condamnări.

(2) Statul își asumă răspunderea pentru prejudiciile morale cauzate prin măsurile administrative cu caracter politic dispuse de autoritățile statului totalitar comunist, în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, măsuri pe care le declară vădit abuzive, recunoscând dreptul victimelor măsurilor administrative politice, precum și familiilor acestora, la compensații bănești pentru toate daunele morale cauzate datorită acestor măsuri.

(3) Compensațiile bănești pentru prejudiciile morale suferite de victimele regimului totalitar comunist se impun a fi acordate în mod necesar și urgent, în scopul primordial de a alina suferințele profunde și de durată rezultate din încălcarea gravă a celor mai importante drepturi subiective nepatrimoniale ale victimelor, reprezentând valori fundamentale care definesc însăși personalitatea umană, precum: dreptul la libertate fizică; dreptul de a nu fi supus la tortură, tratamente inumane și degradante; dreptul la integritate fizică și la sănătate; dreptul la demnitate, onoare, reputație; dreptul la libertatea de conștiință; dreptul la viața de familie; dreptul de a nu fi supus la muncă forțată; dreptul la liberă circulație; dreptul de a nu fi discriminat pe criterii politice; dreptul la viață privată și secretul corespondenței.

(4) Aceste compensații bănești pentru prejudiciile morale îndeplinesc o funcție principală compensatorie pentru suferințele deosebite și de lungă durată ale victimelor, funcție manifestată prin contribuirea: la îndreptarea răului ce le-a fost făcut, la ușurarea și micșorarea efectelor negative ale suferințelor, la ajutorul pentru consolarea și apropierea spre o stare minim echilibru și normalitate a victimelor. Aceste compensații bănești nu se confundă cu măsurile legale nepatrimoniale ce au ca scop exclusiv oferirea doar a unei satisfacții morale, pur declarative, cum sunt anularea simbolică a condamnărilor politice executate sau recunoașterea calității onorifice de luptător în rezistența anticomunistă.

(5) Statul recunoaște că aceste compensații bănești, pentru prejudiciile morale cauzate datorită condamnărilor cu caracter politic și măsurilor administrative cu caracter politic, nu pot fi mai mici decât compensațiile de aceeași natură recunoscute de legislația în vigoare pentru persoanele condamnate pe nedrept, cele care au fost lipsite de libertate în mod nedrept, cele care au fost supuse la tortură și tratamente inumane, cele care au fost supuse unui regim de exterminare programată și unui genocid social, respectiv cele care au făcut obiectul unor măsuri administrative prin abuz de putere.

Art. 4. (1) Indemnizațiile lunare reglementate de prevederile art. 4 și art. 5 din Decretul – Lege nr. 118/1990 constituie în mod exclusiv drepturi de securitate socială, acordate în scopul ocrotirii sociale a victimelor regimului totalitar comunist, care, datorită persecuțiilor politice, vădit nedrepte, au fost private de libertate, iar ulterior, au fost grav discriminate social și profesional, ceea ce a avut ca efect limitarea și restrângerea majoră a veniturilor materiale ale acestora și ale familiilor lor, timp îndelungat, în toată perioada comunistă. De asemenea, se are în vedere faptul că deținuții politici au depus muncă forțată perioade îndelungate, în condiții deosebit de grele, pentru care nu au fost niciodată remunerați, iar statul a profitat de

munca acestora.

(2) Indemnizațiile prevăzute de dispozițiile Decretului – Lege nr. 118/1990 nu constituie compensații bănești pentru daune morale, fiind acordate prin decizii ale organelor județene de specialitate ale Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale și sunt suportate de la bugetul de stat, prin bugetul acestui minister. Plata acestor indemnizații se efectuează de casele județene de pensii.

Art. 5. Legea nr. 221/2009 se modifică și se completează după cum urmează:

1. Litera a) a art. 5 alin. (1) va avea următorul cuprins:

„a) acordarea de compensații bănești pentru prejudiciile morale cauzate datorită detenției politice personale sau a ascendentului, ori datorită măsurii administrative cu caracter politic, personale sau a ascendentului, constând într-o sumă egală cu echivalentul a 300 de euro pentru fiecare zi de condamnare, respectiv cu echivalentul a 200 de euro pentru fiecare zi de măsură administrativă”.

2. După litera a) a art. 5 alin. (1) se introduce litera a 1), cu următorul cuprins:

„a 1) acordarea de compensații bănești pentru prejudiciile morale cauzate datorită condamnării politice, după eliberarea din detenție, respectiv după încetarea măsurii administrative, în urma persecuțiilor politice subsecvente. Aceste compensații bănești se apreciază, în echitate, de către instanțele judecătorești competente, conform normelor și principiilor aplicabile ocrotirii victimelor faptelor ilicite, proporțional cu gravitatea și numărul suferințelor cauzate, fără a se depăși limita unei sume rezonabile.

3. La art.5 se introduce alin. (1¹) cu următorul cuprins:

„(1¹) Cauzele, care au ca obiect acordarea drepturilor prevăzute la alin. (1), inclusiv căile legale de atac, se judecă de urgență și cu precădere, termenele de judecată neputând fi mai mari de 14 zile. Hotărârile motivate se comunică părților în termen de cel mult 14 zile de la pronunțare”.

4. La art.5 se introduce alin. (1²) cu următorul cuprins:

„(1²) Reclamanții, din cauzele care au ca obiect acordarea drepturilor prevăzute la alin. (1), nu sunt obligate să facă dovada cu martori a faptelor notorii, precum sunt cele reținute în Raportul final al Comisiei Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România.

5. Alineatul 2 al art. 5 va avea următorul cuprins:

„(2) Hotărârile pronunțate de tribunale, în temeiul alin. (1), sunt supuse apelului, la curțile de apel. Înalta Curte de Casație și Justiție va soluționa recursurile împotriva hotărârilor curților de apel, asigurând unificarea practicii judiciare în materie și verificând caracterul echitabil al compensațiilor acordate. În această materie, în cazul casării hotărârii, instanța de recurs va rejudeca cauza, nefiind permisă trimiterea cauzei spre rejudecare”.

6. La art.5 se introduce alin. (2¹) cu următorul cuprins:

„(2¹) Hotărârile judecătorești pronunțate sunt puse în executare cu celeritate de Ministerul Finanțelor Publice, prin direcțiile sale județene. Compensațiile bănești pentru prejudiciile morale sunt suportate din fondurile privind despăgubirile civile datorate de Statul român, în baza hotărârilor judecătorești”.

Art. 6. Prevederile art. XIII din Legea nr. 202/2010 se abrogă.

Art. 7. Decretul – Lege nr. 118/1990 se completează prin introducerea art. 16, cu următorul cuprins:

„Art. 16. (1) Indemnizațiile reglementate de prezentul decret-lege constituie drepturi de securitate socială, stabilite de organele județene competente ale Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale și sunt suportate de la bugetul de stat, prin bugetul acestui minister. Plata acestor indemnizații se efectuează de casele județene de pensii.

(2) Aceste indemnizații sunt acordate în scopul ocrotirii sociale a victimelor regimului totalitar comunist, care, datorită persecuțiilor politice, vădit nedrepte, au fost private de libertate, iar ulterior, au fost grav discriminate social și profesional, ceea ce a avut ca efect limitarea și restrângerea majoră a veniturilor materiale ale acestora și ale familiilor lor, timp îndelungat, în toată perioada comunistă. De asemenea, se are în vedere faptul că deținuții politici au depus muncă forțată perioade îndelungate, în condiții deosebit de grele, pentru care nu au fost niciodată remunerați, iar statul a profitat de munca acestora.

(3) Este interzisă luarea în considerare a acestor drepturi de securitate socială în scopul diminuării altor drepturi bănești recunoscute distinct prin lege titularilor, precum dreptul la compensațiile bănești pentru prejudicii morale, cuvenite victimelor regimului totalitar comunist”.

Art. 8. Raportul final al Comisiei Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România va fi publicat în Monitorul Oficial al României, partea a III-a, prin grija Președinției României.

Art. 9. Legea nr. 221/2009 se va republica, dându-se textelor numerotarea corespunzătoare rezultată în urma prezentelor modificări și completări.

Nr. de înregistrare la Biroul parlamentar

Către Biroul doamnei parlamentar Roberta Alma Anastase și domnilor parlamentari Ioan Olteanu, Valeriu Stefan Zgonea, Adrian Nastase, Ludovic Orban, Sever Voinescu-Cotoi, Dumitru Pardau, Georgian Pop, Mihai Alexandru Voicu, Gheorghe Albu, Nicolae Banicioiu, Dan Stefan Motreanu, Denes Sereș

Subsemnata Elisabeta Ella Dudau, domiciliata în Am Sattelbach 7, 08547 Plauen OT Jöbnitz, Republica Federala Germania, fost detinut politic și victima a regimului totalitar comunist, formulez prezenta:

P E T I T I E

Solicitând, în temeiul art. 147 alin. 1 din Constituție și a prevederilor punctului 6 din Decizia nr. 1358/21 octombrie 2010 a Curții Constituționale (publicată în Monitorul Oficial nr. 761 din 15. 11. 2010), să dispuneți măsurile legale în vederea înregistrării și dezbaterii în regim de urgență, în termenul constituțional de 45 de zile, a PROIECTULUI „LEGII PRIVIND INSTITUIREA UNUI REGIM JURIDIC DISTINCT ȘI TEMEINIC FUNDAMENTAT PENTRU CATEGORIILE DIFERITE DE DREPTURI BĂNEȘTI CUVENITE VICTIMELOR REGIMULUI TOTALITAR COMUNIST”.

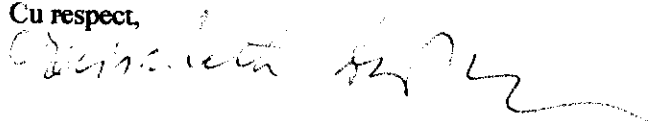
Vă aduc la cunoștință că România a rămas singurul stat fost comunist, membru al Consiliului Europei și al U.E., în care victimelor regimului totalitar comunist li se refuză acordarea de compensații bănești pentru prejudiciile morale suferite în timpul regimului totalitar.

Acest refuz se materializează într-un tertip și o malversațiune legislativă, constând în următoarele etape:

1. adoptarea Legii nr. 221/2009 și clamarea faptului că în România se respectă drepturile omului, Rezoluția nr. 1096 din 1996 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei (privind „Măsurile de eliminare a moștenirii fostelor sisteme totalitare comuniste”) și Declarația asupra Principiilor de Bază ale Justiției privind Victimele Infracțiunilor și ale Abuzului de Putere, adoptată de Adunarea Generală a O.N.U. prin Rezoluția nr. 40/34 din 29 noiembrie 1985, deoarece se acordă prin lege despăgubiri pentru prejudiciile morale suferite de victime;
2. introducerea, în „Expunerea de motive a Legii nr. 221/2009” și în prevederile art. 5 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 221/2009, a unui „cal troian” sau „viciu”, constând într-o gravă eroare de tehnică legislativă, viciată de o neconstituționalitate previzibilă, reprezentată prin introducerea unei norme de trimitere greșite, imprecise, incoerente și inadmisibile la Decretul – Lege nr. 118/1990 (și, implicit, la „indemnizația” prevăzută de art. 4 și art. 5 din acest decret);
3. trimiterea imprecisă și incoerentă la Decretul – Lege nr. 118/1990 este fundamental eronată, legislativ, deoarece „indemnizația lunară” prevăzută de Decretul – Lege nr. 118/1990 constituie exclusiv un drept de securitate socială (fiind calificat juridic ca atare în toate tratatele de Dreptul securității sociale), deoarece se acordă prin decizie a direcției județene de specialitate a Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, se suportă de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale. În prezent, acest drept de securitate socială se plătește de Casele județene de Pensii. Și în practica judiciară, indemnizația lunară prevăzută de Decretul – Lege nr. 118/1990 este calificat ca un drept de securitate socială (de exemplu, Decizia nr. 3037/2005 a I.C.C.J.). Deci, acest drept de protecție socială nu are nicio legătură cu despăgubirile pentru prejudiciile morale, care se plătesc de Ministerul Finanțelor Publice, din fondurile pentru despăgubirile civile acordate prin hotărâri judecătorești;
4. efectul erorii de tehnică legislativă este că, datorită normei de trimitere, se subînțelege că „indemnizația” prevăzută de Decretul – Lege nr. 118/1990 ar fi devenit tot o „despăgubire pentru prejudicii morale”, la fel ca despăgubirea prevăzută de Legea nr. 221/2009. Deci, ar exista două reglementări (Decretul – Lege nr. 118/1990 și Legea nr. 221/2009) cu același scop, ceea ce este neconstituțional;
5. în urma obținerii artificiale și voite a neconstituționalității art. 5 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 221/2009, se refuză adoptarea unei legi care să înlăture eroarea de tehnică legislativă prin separarea regimul juridic al „indemnizației” prevăzute de Decretul – Lege nr. 118/1990 de cel al despăgubirii pentru prejudicii morale” reglementate de Legea nr. 221/2009, dezinformându-se opinia publică că în România nu ar fi constituțională acordarea de compensații bănești pentru daunele morale suferite de victimelor regimului totalitar comunist. Astfel, victimelor regimului totalitar comunist le este grosolan încălcat dreptul la compensații bănești pentru prejudiciile morale, garantate de actele internaționale, sub pretextul incredibil și inadmisibil că beneficiază de un drept de securitate socială, a cărui natură juridică este pervertită printr-o eroare de tehnică legislativă. Urmează să mă adresez și forurilor internaționale de apărare a drepturilor omului, în vederea reluării monitorizării României.

Anexez PROIECTULUI „LEGII PRIVIND INSTITUIREA UNUI REGIM JURIDIC DISTINCT ȘI
TEMEINIC FUNDAMENTAT PENTRU CATEGORIILE DIFERITE DE DREPTURI BĂNEȘTI
CUVENITE VICTIMELOR REGIMULUI TOTALITAR COMUNIST”.

Cu respect,

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'C. Cioloș', followed by a long horizontal flourish.

Sunteți în secțiunea: Prima pagina > Proceduri parlamentare > Proces legislativ la Camera Deputaților > BP1195/2010

BP1195/2010**Propunere legislativă privind instituirea unui regim juridic distinct și temeinic fundamentat pentru categoriile diferite de drepturi bănești cuvenite victimelor regimului totalitar comunist**

Nr. înregistrare:

- B.P.I.: 1195/07-12-2010

- Camera Deputaților: **BP1195/07.12.2010**

- Senat: BP782/09.12.2010

Procedura legislativă: cf. Constituției revizuită în 2003

Camera decizională: **Camera Deputaților**

Tip inițiativa: Propunere legislativă

Procedura de urgență: nu

Stadiu: la Senat

Inițiator: 11 deputați

PNL: Cristian Horia, Dobre Ciprian Minodor, Gabor Gheorghe, Horj Pavel, Motreanu Dan-Ștefan, Nicolăescu Gheorghe-Eugen, Palașcă Viorel, Pieptea Cornel, Popa Octavian-Marius, Stroe Radu, Știrbu Gigel-Sorinel

Consultati: Expunerea de motive

 Forma inițiatorului

Derularea procedurii legislative**Data****Actiunea**

09.12.2010	prezentare în Biroul Permanent al Camerei Deputaților Adresa inițiatorului	→ CD
09.12.2010	înaintat la Senat	→ SE